

Куля, що не влучила. Книга 3

Немає тіла - не було злочину. Та хіба це може змусити детективів-аматорів відкласти щотижневий розгляд нерозкритої справи? «Клуб убивств по четвергах» не зупиниться ні перед чим, аби провести черговий вечір за улюбленим заняттям - поворошити мізками.

Минуло вже три тижні, як у житті четвірки знаменитих пенсіонерів відсутні будь-які кримінальні події. І це надзвичайно нудно, правда ж? Тому, не гаючи часу, Ібрагім навідується до знайомого наркодилера, якого ця ж четвірка допомогла ув'язнити раніше, а Рон звертається за порадою до майстра криміналістики на пенсії. А от Елізабет потрапляє в нову перипетію, у якій потрібно обрати: стати вбивцею чи наразити Джойс на небезпеку.

Тож чи вдасться друзям розкрити вже два вбивства та попередити ще одне, маючи в своєму арсеналі лише «пістолет, ручку, червону помаду і збірку кросвордів»? Як у добрі старі часи, невгамовні пенсіонери Ібрагім, Рон, Елізабет і Джойс із притаманним їм оптимізмом, гумором та легкістю вриваються в нове розслідування.

Невгамовна четвірка детективів-аматорів
знову у грі!

Куля, що не влучила

Річард
ОСМАН

Ваша наступна обов'язкова для читання
серія детективів.

Kirkus

КСД

Richard OSMAN

**THE BULLET
THAT MISSED**

A NOVEL

Річард ОСМАН

КУЛЯ, ЩО НЕ ВЛУЧИЛА

РОМАН

Переклад з англійської Віталія Ракулєнка

ХАРКІВ **КСД**
2023

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0433-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Osman R. *The Bullet That Missed : A Novel* / Richard Osman. — London : Viking, 2022. — 432 p.

Дизайнер обкладинки *Марія Рубан*

Осман Р.

074 Куля, що не влучила : роман / Річард Осман ; пер. з англ. В. Ракулєнка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 400 с.

ISBN 978-617-15-0273-4

ISBN 978-0-241-51242-5 (англ.)

Немає тіла — нема як розкрити злочин? Це не завадить детективам-аматорам спробувати, адже «Клуб убивств по четвергах» не зупиниться ні перед чим, аби провести черговий вечір за улюбленим заняттям — рознюхуванням.

Чи вдасться друзям розкрити загадкове вбивство журналістки Бетані Вейтс, чия машина полетіла зі стрімчака в Ла-Манш, а проте тіла так і не знайшли? Не гаючи часу, Ібрагім навідується із запитаннями до знайомої наркобаронеси, яку їхня четвірка допомогла ув'язнити раніше, а Рон звертається по пораду до бандита на пенсії. А от Елізабет потрапляє у свою перипетію, у якій доведеться обрати: наразити Джойс на небезпеку чи вбити давнього знайомого.

Як у старі добрі часи, невгамовні пенсіонери з властивими їм оптимізмом, гумором і легкістю вриваються в нове розслідування.

УДК 821.111

© Richard Osman, 2022

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Присвячую Інґрід. Я на тебе чекав

Бетані Вейтс розуміє, що вороття немає. Час бути хороброю і побачити, чим усе це закінчиться.

Вона зважує кулю в долоні.

У житті важливо розуміти, що таке можливість. Розуміти, як рідко випадає сприятлива нагода, а тоді зробити крок їй назустріч, коли це таки станеться.

«Зустріньмось. Я хочу просто поговорити», — ось що було написано в імейлі. Відтоді вона постійно крутить цей рядок у голові. Чи варто?

Перш ніж вирішити, треба зробити ще одну річ — написати Майку.

Майк знає, над яким сюжетом вона працює. Без подробиць — репортерка мусить мати таємниці, — але він знає, що ризик високий. Він завжди готовий допомогти, але деякі речі треба робити самотужки.

Що б сьогодні не сталося, їй буде сумно покидати Майка Вегорна. Він хороший друг. Добра і дотепна людина. Тому глядачі й люблять його.

Але Бетані мріє про більше і, можливо, зараз їй випала нагода досягти саме цього. Небезпечна, та все одно — нагода.

Вона пише повідомлення й відправляє. Він сьогодні не відповідає, уже пізно. Мабуть, воно й на краще. Вона аж чує його голос: «Ну хто взагалі пише о десятій вечора? Міленіали та збоченці, ось хто».

Ось і пора. Час Бетані крутнути колесо фортуни. Чи житиме вона, а чи помре?

Вона наливає собі й востаннє дивиться на кулю.

Насправді вона не має вибору.

Тост за нагоди.

1

— Мені макіяж не потрібен, — каже Рон. Він сидить на стільці з прямою спинкою, бо Ібрагім сказав, що на телебаченні не можна горбитись.

— Невже? — відповідає гримерка Пауліна Дженкінс, дістаючи щіточки й палітру зі своєї сумочки. Вона встановила дзеркало на столі в Кімнаті пазлів. У рамку дзеркала вбудовані лампочки, і це світло відбивається від її вишневих сережок, що гойдаються вперед і назад.

Рон відчуває легенький наплив адреналіну. Ось воно. Він буде на телебаченні. Але де ж решта? Він сказав, щоб вони приходили, тільки «якщо захочуть, бо там не буде нічого особливого», але буде спустошений, якщо друзі не з'являться.

— Нехай дивляться на мене такого, як я є, — каже Рон. — Я заслужив це обличчя. Воно оповідає мою історію.

— Історію жахів, якщо дозволиш таке уточнення, — каже Пауліна, вивчаючи спершу палітру, а тоді знову Ронове обличчя. Вона посилає йому повітряний цілунок.

— Не кожен мусить бути прекрасним, — каже Рон. Його друзі знають, що інтерв'ю почнеться о четвертій. Вони ж скоро вже мають прийти?

— Тут я згодна, любий, — каже Пауліна. — Я чудес творити не вмю. Але я пам'ятаю тебе з минулого. Симпатичний був персонаж для тих, кому такі подобаються, правда?

Рон бурчить.

— Бо мені такі дуже подобаються, якщо чесно, якраз мій типаж. Завжди стояв за інтереси робочого люду, га? Тиснув авторитетом? — Пауліна розкриває пудреницю. — Скажи, ти досі в усе те віриш? Права робочому люду?

Ронові плечі трошечки розправляються, ніби в бика, що готується вийти на арену.

— Чи досі я вірю в що? У рівність? У силу робітників? Як тебе звуть?

— Пауліна, — відповідає Пауліна.

— Чи досі я вірю в те, що добра робота має бути справедливо оплачена, Пауліно? Вірю більше, ніж будь-коли.

Пауліна киває.

— Добренько. А тепер закрий мегафон хвилин на п'ять і дай мені зробити роботу, за яку мені платять, а саме: нагадати глядачам «Південного Сходу сьогодні», який ти красень.

Рон розкриває рота, але з нього не виходить ані слова, що дуже йому непритаманно. Пауліна, більше не зволікаючи, береться накладати основу.

— Справедливість, щоб я сказала. Ти ба, які в тебе шикарні очі. Такі були б у Че Гевари, якби він працював у порту.

Рон бачить у дзеркалі, як відчиняються двері Кімнати пазлів. Заходить Джойс. Він був упевнений, що вона не підведе. Не в останню чергу тому, що вона знає: сюди прийде Майк Вегорн. Правду кажучи, це вона все задумала. Вона обирала справу.

Рон помічає, що на Джойс новий кардиган. Просто не змогла стриматись.

— Ти ж казав нам, що будеш без макіяжу, Роне, — під'юджує Джойс.

— У них так не можна, — захищається Рон. — Це Пауліна.

— Вітаю, Пауліно, — каже Джойс. — Роботи тобі тут непочатий край.

— Я бачила й гірше, — говорить Пауліна. — Працювала колись у медичному серіалі.

Двері знову відчиняються. Заходить оператор, а за ним звуковик, а за ними копиця білого волосся, тихий шерех дорогого костюма й бездоганний, маскулінний, але ненав'язливий запах Майка Вегорна. Рон бачить, що Джойс зашарілася. Він би закотив очі, якби йому саме зараз не накладали консилер.

— Гарзд, бачу, що ми вже зібралися, — каже Майк. Його усмішка така ж біла, як і волосся. — Я Майк Вегорн. Єдиний і неповторний, не купуйте підробки.

— Рон Річі, — говорить Рон.

— Та ще й власною персоною, — каже Майк, хапаючи Ронову руку. — Анітрохи не змінились, га? Це наче поїхати на сафарі й побачити лева зблизька, містере Річі. Лев, а не людина, правду кажу, Пауліно?

— Безперечно, щось таке, — погоджується Пауліна, пудрячи Ронові щоки.

Рон бачить, як Майк повільно розвертається в бік Джойс і пробігає очима по її новому кардигану.

— А це ж хто, дозвольте спитати?

— Я Джойс Медоукрофт. — Вона майже присідає в реверансі.

— Бачу, що так і є, — погоджується Майк. — То ви з невідпорним містером Річі пара, Джойс?

— О боже, ні, ой леле, подумати тільки, та ні ж бо. Ні, — каже Джойс. — Ми друзі. Не ображайся, Роне.

— Друзі, значить, — каже Майк. — Пощастило Ронові.

— Годі фліртувати, Майку, — докоряє Пауліна. — Це нікому не цікаво.

— О, Джойс було б цікаво, — зауважує Рон.

— Це так, — каже Джойс. Ніби до себе, але достатньо голосно, щоб інші почули.

Двері знову відчиняються, й Ібрагім встромляє голову всередину. От молодець! Тепер тільки Елізабет бракує.

— Я спізнився?

— Саме вчасно, — каже Джойс.

Звуковик чіпляє Рону мікрофон на вилогу піджака. Джойс наполягла, щоб він вдягнув піджак на свою футболку «Вест Гема». На його думку, це зайве. Ба навіть грішно. Ібрагім сідає коло Джойс і дивиться на Майка Вегорна.

— Ви дуже вродливі, містере Вегорн. Класично вродливі.

— Дякую, — згідно киває Майк. — Я граю в сквош, зволожую шкіру, а про решту дбає природа.

— І десь штука фунтів на косметику, — каже Пауліна, накладаючи на Рона останні штрихи.

— Мені теж часто кажуть, що я вродливий, — провадить далі Ібрагім. — Гадаю, що коли б моє життя пішло іншим шляхом, я теж міг би стати диктором новин.

— Я не диктор новин, — виправляє Майк. — Я журналіст, якому випало читати новини.

Ібрагім киває.

— Меткий розум. І чуйка на історії.

— І саме тому я тут, — каже Майк. — Щойно прочитавши ваш імейл, я зачув історію. Новий спосіб життя, селища для пенсіонерів

і знане лице Рона Річі. Я подумав: «Так, глядачам таке точно сподобається».

Минулі кілька тижнів були спокійні, але Рон радий тому, що команда знову взялася до діла. Уся історія з інтерв'ю — це афера, яку задумала Джойс, щоб заманити Майка Вегорна в Куперс-Чейз і спробувати добути з нього щось корисне для їхнього нового розслідування. Джойс надіслала імейл одному з продюсерів. Хай там як, а Рону випало знову з'явитись на телебаченні, і він дуже цьому радий.

— Ви ж повечеряєте з нами після цього, містере Вегорн? — питає Джойс. — Ми замовили столик на пів на шосту. Після пікової години.

— Прошу, називайте мене Майком, — каже Майк. — І боюся, що ні. Я намагаюсь не ходити в людні місця. Ну, знаєте, приватність, мікроби й усе таке. Впевнений, що ви розумієте.

— Ох, — каже Джойс. Рон бачить її розчарування. Якщо десь у Кенті чи Сассексі і є більша прихильниця Майка Вегорна, то Рон хотів би її побачити. Але, задумавшись над цим, вирішує, що не хотів би її бачити.

— У нас завжди чимало алкоголю, — каже Ібрагім до Майка. — І я підозрюю, що серед присутніх буде чимало ваших прихильників. Майку дали паузу на роздуми.

— І ми могли б розказати вам про «Клуб убивств по четвергах», — каже Джойс.

— «Клуб убивств по четвергах»? — перепитав Майк. — Схоже на вигадку.

— Якщо замислитися, то все вигадка, — каже Ібрагім. — А алкоголь у нас, до речі, зі знижкою. Нам намагались заблокувати субсидію на нього, але ми провели збори, обмінялись кількома словами, і вони передумали. І ми відпустимо вас ще до пів на восьму.

Майк дивиться на годинник, а тоді на Пауліну.

— Гадаю, ми могли б швиденько повечеряти?

Пауліна дивиться на Рона.

— А ти там будеш?

Рон дивиться на Джойс, а та твердо киває.

— Так, схоже, що буду.

— Тоді ми залишимося, — каже Пауліна.

— Добре, добре, — говорить Ібрагім. — Ми хотіли б поговорити з тобою про дещо, Майку.

— Про що ж то? — питає Майк.

— Розкажемо, як надійде час, — каже Ібрагім. — Не хочеться відтягувати фокус від Рона.

Майк сідає в крісло навпроти Рона й рахує до десяти. Ібрагім схиляється до Джойс.

— Це він перевіряє налаштування мікрофона.

— Я здогадалась, — каже Джойс, і Ібрагім киває. — Дякую, що переконав його залишитись на вечерю — ніколи точно не знаєш, що спрацює, правда?

— Саме так, Джойс, ніколи не знаєш. Можливо, ви поберетесь ще до кінця року. А коли й ні, а до цього слід бути готовими, я впевнений, що ми отримаємо досхочу інформації про Бетані Вейтс.

Двері відчиняються ще раз, і до кімнати заходить Елізабет. Уся банда на місці. Рон вдає, що не розчулився. Востаннє він мав таких друзів, коли його ушпитали після зіткнення зі щитами поліції на страйку друкарів у Вуппінгу. Щасливі часи.

— Не зважайте на мене, — каже Елізабет. — Ти якийсь інший, Роне. Що з тобою? Виглядаєш... здоровим.

Рон бурчить, але бачить, що Пауліна всміхається. Варто сказати, що усмішка дивовижна. Чи Пауліна в його дивізіоні? Їй під сімдесят, може, вона замолода для нього? А сам він тепер взагалі в якому дивізіоні? Він дуже давно про це не думав. Хай там як, усмішка шикарна.

2

Керувати з в'язниці наркобандою, яка крутить товаром на багато мільйонів фунтів, буває важко. Але, як виявила Конні Джонсон, цілком можливо.

Більшість персоналу в в'язниці у неї в кулаці, та й чому б мало бути інакше? Вона кидає їм достатньо грошей. Але ще лишилось кілька охоронців, які не бажають грати з нею, і Конні цього тижня довелося ковтнути вже дві нелегально отримані сімки.

Діаманти, убивства, торба з кокаїном. Її дуже майстерно підставили. Суд буде за два місяці. До того вона з усіх сил намагатиметься тримати бізнес жвавим.

Чи визнають її винною, а чи ні, але Конні схильна в усі плани закладати оптимістичний сценарій. Готуйся до успіху, казала колись її мама, але скоро по тому померла, коли її збив незастрахований фургон.

Понад усе їй корисно лишатися діяльною. У в'язниці графік дуже важливий. Також важливо мати на що очікувати, і Конні з нетерпінням чекає, коли зможе вбити Богдана. Він — причина її ув'язнення, і хоч у нього й очі наче гірські озера, йому доведеться зникнути.

І тому старому теж. Тому що допоміг Богдану її підставити. Вона порозпитувала й з'ясувала, що його звать Рон Річі. Йому теж доведеться зникнути. Вона залишить їх на після суду — присяжним не подобається, коли вбивають свідків, — але тоді уб'є обох.

Дивлячись на телефон, Конні бачить, що один із чоловіків, який працює в адміністрації в'язниці, має акаунт на тіндері. Він лисуватий і на фото стоїть коло чогось схожого на «вольво» (яка екзотика), але вона все одно свайпає праворуч, бо ніколи не знаєш, коли людина може виявитись корисною. Вона негайно бачить, що в них збіг. Яка несподіванка, мадами й месьє!

Конні трохи почитала про Рона Річі. Скидається на те, що в сімдесятих і вісімдесятих він був якоюсь знаменитістю. Вона дивиться на його фото на телефоні й бачить обличчя боксера-невдахи, що репетує в гучномовець. Очевидно, що він обожнював бути в центрі уваги.

«Тобі пощастило, Роне Річі, — думає Конні. — Ти знову станеш знаменитим, коли я з тобою закінчу».

Одне Конні знає точно: вона зробить усе можливе, щоб пробути у в'язниці якнайменше. А щойно вийде — отоді почнеться.

Іноді треба просто мати терпіння. Конні визирає крізь загратоване вікно на подвір'я в'язниці й пагорби вдалині. І вмикає капсульну кавоварку.

Майк і Пауліна приєдналися до них за вечерею.

Ібрагім дуже любить, коли вся банда збирається разом. Разом і з певною метою. Джойс твердо вирішила втягнути їх у розслідування справи Бетані Вейтс, і Ібрагім швидко погодився. Передусім бо то цікава справа. Нерозкрита. Але переважно тому, що Ібрагім полюбив Алана, нового собаку Джойс, і переймався, чи не обмежить Джойс доступ до нього, якщо Ібрагім її засмутить.

— Краплинку червоного, Майку? — питає Рон, занісши пляшку.

— А що це? — питає Майк.

— Тобто?

— Яке це вино?

Рон знизує плечима.

— Червоне, не знаю марку.

— Гаразд, додаймо сьогодні в життя небезпеки, — каже Майк, дозволяючи Рону налити.

Їм дуже хотілося поговорити з Майком Вегорном про вбивство Бетані Вейтс. Вони вважали, що він мусить мати якусь інформацію, яка не потрапила до матеріалів офіційного розслідування. Звісно, Майк цього ще не знає. Він просто насолоджується безкоштовним вином із чотирма невинними пенсіонерами.

Ібрагім терпляче почекає нагоди почати розпитування про вбивство, бо знає, що Джойс радіє можливості познайомитися з Майком і має спершу поставити йому безліч власних запитань. Вона записала їх усі до блокнота, який потім поклала в сумочку — на випадок, якщо забуде щось озвучити.

Тепер, коли перед Майком стоїть келих невизначеного червоного вина, Джойс вочевидь відчуває, що можна починати.

— Коли ти читаєш новини, Майку, то воно вже все написано чи тобі дозволяють говорити своїми словами?

— Чудове запитання, — відповідає Майк. — Проникливе, одразу до суті. Усе записане наперед, але я не завжди дотримуюся сценарію.

— Ти за стільки років заслужив таке право, — каже Джойс, і Майк погоджується.

— Іноді мені за це трохи перепадає, — визнає Майк. — Мене навіть змусили пройти курси з неупередженого репортажу в Танеті.

— Це корисно, — каже Елізабет.

Ібрагім бачить, як Джойс потайки зазирає до блокнота в сумочці.

— Ти колись вдягаєш якийсь особливий одяг на читання новин? — питає Джойс. — Особливі шкарпетки чи щось таке?

— Ні, — каже Майк. Джойс трохи розчаровано киває, а тоді знову піддивляється до записничка.

— А що як тобі під час випуску захочеться до туалету?

— Заради неба, Джойс, — каже Елізабет.

— Я ходжу до початку, — відповідає Майк.

Хоч воно й весело, але Ібрагім замислюється, чи не пора вже почати грати свою роль.

— Знаєш, Майку, у нас тут є...

Джойс кладе долоню на його руку.

— Ібрагіме, даруй, будь ласка, я ще недовго. Яка в житті Ембер?

— Хто така Ембер? — питає Рон.

— Майкова колега-ведуча, — відповідає Джойс. — Як не знаєш, то вже хоч би не ганьбився, Роне.

— Це в мене буває, — каже Рон. Він дивиться прямо на Пауліну, яка, на Ібрагімову думку, аж дуже цілеспрямовано сіла коло Рона на початку вечері. Зазвичай біля Рона сидить сам Ібрагім. Ну й нехай.

— Вона в програмі лише три роки, але вже починає мені подобатись, — каже Джойс.

— Надзвичайна, — говорить Майк. — Багато ходить до спортзалу, але надзвичайна.

— І дуже гарне волосся, — каже Джойс.

— Джойс, дикторів новин треба судити за рівнем їхньої журналістики, — зауважує Майк, — а не за зовнішністю. Від цього особливо потерпають саме дикторки.

Джойс киває, перехиляє пів келиха білого, тоді знову киває.

— Я розумію це зауваження, Майку. Мені просто здається, що можна водночас бути дуже талановитою і мати гарне волосся. Може, я недалеко, але для мене важливі обидві ці речі. Хороший приклад — Клодія Вінкльман. І в тебе теж гарне волосся.

— Мені стейк, будь ласка, — каже Майк офіціанту, який прийшов брати замовлення. — Десь між непросмаженим і слабкопросмаженим. Якщо помилятися, то краще в бік непросмаженого. Хоча якщо помилитесь у бік слабкопросмаженого, я переживу.

— Я читав, Майку, що ти буддист? — Ібрагім увесь ранок вивчав відомості про їхнього гостя.

— Так, — відповідає Майк. — Більш як тридцять років.

— О, — каже Ібрагім. — Мені здавалося, що буддисти — вегетаріанці? Я цього майже певен.

— Я також належу до англіканської церкви, — говорить Майк. — Тож я беру трохи тут, трохи там. У цьому сенс буддизму.

— От я й дізнався дещо нове, — підсумовує Ібрагім.

Майк надпив другий келих червоного і нібито готовий до головного номера програми. Мить ідеальна.

— То розкажіть же мені про ваш «Клуб убивств по четвергах», — каже він.

— Клуб доволі потаємний, — відповідає Ібрагім. — Але ми збираємось учотирьох раз на тиждень і розбираємо старі поліційні матеріали. Дивимось, чи не можна розкрити щось таке, що лишилося прихованим.

— Начебто цікаве хобі, — каже Майк, — розглядати старі вбивства. Мабуть, це допомагає збавляти час, трошки розганяє сіру речовину. Роне, може, замовимо ще пляшечку цього червоного?

— Нещодавно ми зосередилися переважно на свіжих убивствах, — каже Елізабет, ще ближче підсовуючи наживку.

Майк сміється. Вочевидь, він не припускає, що Елізабет говорить серйозно. Можливо, це на краще. Не хочеться його зараз відлякати.

— Здається, ви не від того, щоб іноді вскочити в якусь халепу, — зауважує Майк.

— Я завжди притягував халепи, — каже Рон.

Пауліна підливає вина в Ронів келих.

— Стережися, Роне, бо я завжди була халепою.

Ібрагім помічає, як Джойс на цих словах легесенько й потай усміхається. Ібрагім вирішує, що, перш ніж спробувати повільно і обережно перевести тему розмови на Бетані Вейтс, він мусить поставити й одне власне запитання. Він розвертається до Пауліни.

— Ви заміжня, Пауліно? — питає він.

— Вдова, — відповідає Пауліна.

— Ох, чорт! — каже Джойс. Ібрагім помічає, що поєднання вина й присутності знаменитості цього вечора доволі помітно її п'янить.

— І довго ти вже пробула сама? — питає Елізабет.

— Пів року, — каже Пауліна.

— Пів року? Та це ж зовсім нічого, — каже Джойс і кладе долоню на руку Пауліни. — Коли в мене було пів року, я ще робила грінки на двох.

Чи зараз уже пора? «Гаразд», — вирішує Ібрагім. Настав час легенькими вивіреними поштовхами скерувати розмову туди, де вона природно зачепить тему Бетані Вейтс. Це як складний танок, а Ібрагім у ньому — головний хореограф. Його перший крок уже продуманий.

— До речі, Майку, а ти не...

— Ось що я вам скажу, і то задарма, — каже Майк, не звертаючи уваги на Ібрагіма й махаючи келихом з вином у повітрі. — Якщо шукаєте, яке б то розслідувати вбивство, я назву вам одне ім'я.

— Кажіть, — говорить Джойс.

— Бетані Вейтс, — називає Майк.

Майк на гачку. «Клуб убивств по четвергах» завжди знаходить кого треба. Ібрагім уже не вперше помічає, як часто люди самохіть заходять до розставлених на них пасток.

Майк переповідає їм те, що вони вже знають з матеріалів поліції. Вони кивають, удаючи, що все це чують уперше. Талановита молода репортерка Бетані Вейтс. Її велике розслідування про масштабне шахрайство з ПДВ, а тоді — смерть, якій не знайдено пояснення. Її машина зірвалася із Шекспірового стрімчака гупої ночі. Але вони не чують нічого нового. Наразі Майк показує останнє повідомлення, яке надіслала йому Бетані ввечері напередодні своєї смерті: «Я нечасто це кажу, але дякую тобі». Безперечно, зворушливе. Але теж нічого нового. Можливо, найважливішою здобутою сьогодні інформацією стане той факт, що Майк Вегорн ходить у туалет перед ефіром. Ібрагім вирішує спробувати дещо інше.

— А були якісь повідомлення впродовж кількох тижнів до того? Щось незвичайне? Щось таке, чого не бачила поліція?

Майк прокручує повідомлення, читаючи уривки з них.

— Чи не хочу я піти випити пива? Чи дивився я «Службовий обов'язок»? Ось одне про сюжет, над яким вона працювала, але це на кілька тижнів раніше. Цікаво?

— Ніколи не знаєш, що може допомогти, — говорить Елізабет, наливаючи Майку ще келих вина.

Майк читає з телефону.

— «Командире...» Це вона так мене називала.

— Серед іншого, — докидає Пауліна.

— «Є нова інфа. Не можу зараз казати, але це абсолютний динаміт.

Скоро дістануся до самої суті».

Елізабет киває.

— І вона так і не сказала, що то за нова інформація?

— Ні, — каже Майк. — Що я вам скажу: це червоне геть нічогеньке.

Констебль Донна де Фрейтас почувається так, ніби над нею розчахнулося небо.

І з того отвору на неї ллються тепло і благодать, насичені такою приємністю, яка водночас і дуже знайома, і цілковито нова. Їй хочеться скімлити від щастя й реготати від чистої й незатьмареної радості життя. Вона не може знаскоку пригадати час, коли була щасливіша. Якщо в цю саму мить ангели візьмуть і понесуть її вгору — зважаючи на те, який у неї зараз пульс, така можливість цілком реальна, — вона дозволить їм узяти себе на руки й усю дорогу дякуватиме небу за хороше життя.

— Ну як? — питає Богдан, глядячи її волосся.

— Нормально, — каже Донна. — Як на перший раз.

Богдан киває.

— Думаю, що можу краще.

Донна притискається лицем до Богданових грудей.

— Ти плачеш? — питає Богдан.

Донна хитає головою, не підіймаючи її. У чому тут заковика? Може, це лише на одну ніч? Що як у Богдана так заведено? Він же наче одинак? Що як він емоційно закритий? Що як у цьому ліжку завтра лежатиме вже інша дівчина? Біла, білява, двадцятилітня?

Що він там собі думає? Донна знала, що саме це питання чоловікові ставити не можна. Вони майже завжди ні про що не думають, тож це запитання застає їх зненацька, і вони почуваються зобов'язаними щось придумати. Але їй усе одно хотілося б знати. Що коїться за цими блакитними очима? Очима, які можуть пришпилити людину до стіни. Найчистіша блакить, наче... перепрошую, це що, він плаче?

Донна стривожено сідає.

— Ти плачеш?

Богдан киває.

— Чому? Що трапилось?

Богдан дивиться на неї крізь сльози ніжності.

— Я такий щасливий, що ти зі мною.

Донна поцілунком знімає сльозу з його щоки.

— Хтось узагалі колись бачив, як ти плачеш?

— Стоматолог одного разу, — каже Богдан. — І мати. Підемо ще на побачення?

— Думаю, що так, а ти? — відповідає Донна.

— І я думаю, що так, — погоджується Богдан.

Донна знову кладе голову на його груди, зручно примощуючи її на татуювання оповитого колючим дротом ножа.

— Але, може, наступного разу підемо кудись не в «Нандос» і не в «Лазер квест»?

— Згода, — каже Богдан. — Тоді, мабуть, наступного разу обиратиму я?

— Так, гадаю, краще ти, — відповідає Донна. — Я в цьому не дуже сильна. Але тобі ж було весело?

— Аякже, «Лазер квест» мені сподобався.

— Це було видно, — каже Донна. — Ті діти, що святкували день народження, не зрозуміли, з ким зачепилися.

— Буде їм урок, — каже Богдан. — Найголовніше в битві — вміти ховатися. Краще зрозуміти це змалечку.

Донна дивиться на Богданів столик коло ліжка. На ньому еспандер для кисті, банка безалкогольного «лілта» й пластмасова золота медаль, виграна в «Лазер квесті». Що вона сама тут знайшла? Хорошого попутника?

— Тобі ніколи не здається, що ти відрізняєшся від інших людей, Богдане? Наче ти десь зовні й дивишся всередину?

— Ну, англійська мова мені не рідна, — каже Богдан. — І я не дуже розумію крикет. А ти почувалась іншою?

— Так, — каже Донна. — Думаю, люди змушують мене почуватись іншою.

— Але тобі, може, іноді подобається так почуватись? Іноді це добре?

— Звісно, іноді. Я б хотіла сама обирати, коли як почуватися. Більшу частину часу я б воліла не вирізнятись, але у Фейргейвені в мене нема такої нагоди.

— Усі хочуть почуватись особливими, але ніхто не хоче почуватись іншим, — каже Богдан.

Тільки погляньте на ці плечі. Їй на думку спадають одразу два запитання: чи схожі польські весілля на англійські? І чи буде нормально, якщо вона зараз перевернеться й засне?

— Можна тебе про дещо спитати, Донно? — раптом дуже серйозно питає Богдан.

Ой-ой.

— Аякже, — дозволяє Донна. — Що завгодно. — У межах розумного.

— Якби тобі довелось когось убити, як би ти це зробила?

— Гіпотетично? — питає Донна.

— Ні, по-справжньому, — каже Богдан. — Ми не діти. Ти офіцерка поліції. Як би ти це зробила? Щоб не попастися?

Гм-м. То ось який у Богдана недолік? Він серійний убивця? На це буде важко заплющити очі. Але можливо: згадати лиш про ці плечі.

— А чого ти питаєш? — уточнює Донна. — Що коїться?

— Це домашнє завдання від Елізабет. Вона хотіла почути мої думки про це.

Ага, це все пояснює. Яка полегкість. Не Богдан кровожерний маніяк, а Елізабет.

— Гадаю, отрутою, — каже Донна. — Точно чимось таким, що не лишає слідів.

— Так, щоб виглядало природно, — погоджується Богдан. — Щоб не скидалося на вбивство.

— Може, якось уночі наїхати на жертву машиною, — говорить Донна. — Будь-який спосіб, де не треба торкатись тіла, бо тут тебе експерти бігом злапають. Або пістолет — просто й зручно, один постріл — бах — і бігом забиратися, і щоб усе сталось якнайдалі від камер. Плюс продумати маршрут відходу, це теж дуже важливо. Нема речових доказів, нема свідків, нема тіла — ось як би я це зробила. Не забути вимкнути телефон або залишити його в таксі, щоб він під час убивства був за багато кілометрів від тебе. Може, підкупити якусь медсестру, щоб вона добула скількись чужої крові, а вже ту кров розлити коло тіла. Або...

Богдан дивиться на неї. Невже вона перебрала міру? Можливо, краще змінити тему розмови.

— А що це Елізабет собі надумала?

— Каже, що когось убили.

— Аякже, — говорить Донна.

— Але убили в машині, яка впала зі стрімчака. Я б так не вбивав.

— Машина впала зі стрімчака? Окей, розумію, — каже Донна. — А чому Елізабет розслідує цю справу?

Богдан знижує плечима.

— Гадаю, бо Джойс хотілося познайомитися з кимось із телевізора. Я не дуже зрозумів.

Донна киває — звучить схоже на них.

— А на тілі були якісь сліди? Може, жертву спершу вбили, а вже тоді скинули в машині зі скелі?

— Тіла не знайшли, тільки одяг і трохи крові. Тіло викинуло з машини.

— Як зручно для вбивці. — Донна не звикла до таких розмов після сексу. Зазвичай доводилося слухати про чийсь мотоцикл або чиюсь колишню, яку, вочевидь, досі кохають. Або доводилось підбадьорювати й давати поради на майбутнє. — Але це ефектно. Якщо вбивця хотів цим щось сказати. Це важко ігнорувати.

— Гадаю, це надто складно, — каже Богдан. — Як на вбивство. Машина, скеля — не вірю.

— А ти тепер фахівець із душогубства?

— Я багато читаю, — каже Богдан.

— Яка твоя найулюбленіша книга?

— «Вельветовий кролик», — каже Богдан. — Або автобіографія Андре Агассі.

Може, Богдан міг би вбити Карла, її колишнього? Вона сама кілька разів фантазувала про те, як убила б його. Чи міг би Богдан зіпхнути дурнувату «мазду» Карла зі стрімчака? Але хоч ця думка й проскакує в її голові, вона потягується в ліжку, наче кіт на осонні, і усвідомлює, що їй уже начхати на Карла. Будь благороднішою, Донно. Нехай той Карл живе собі.

— Вона могла б попросити про допомогу мене з Крісом, — каже Донна. — Ми теж можемо подивитись ту справу. Ти не пам'ятаєш імені?

Богдан знижує плечима.

— Якось Бетані. Але вони люблять робити все самі.

— Це точно, — погоджується Донна й закидає руку на його просторі груди. Рідко коли їй доводиться почуватися такою крихітною. — Мені подобається розмовляти з тобою про вбивства, Богдане.

— І мені подобається розмовляти з тобою про вбивства, Донно. Хоч я й не думаю, що це вбивство. Надто зручно.

Донна ще раз підводить погляд і дивиться в його очі.

— Богдане, ти *обіцяєш*, що це ми не востаннє кохалися? Тому що я дуже хотіла б зараз заснути, а тоді прокинутись і зробити це знову.

— Обіцяю, — каже Богдан, гладячи її волосся.

Ось як треба засинати, думає Донна. Як вона не розуміла цього раніше? Щастя, насиченість, безпека. І вбивства, і Елізабет, і татуювання, і почуватися іншою, і почуватися своєю, і машини, і стрімчаки, й одяг, і завтра, і завтра, і завтра.

5. Джойс

Визнаю, що вбивство Бетані Вейтс — це моя ідея.

Ми всі передивлялися матеріали, шукаючи нової справи для «Клубу вбивств по четвергах». Наприклад, була одна стара діва з Рая на початку вісімдесятих, яка померла й залишила по собі три невпізнані скелети в підвалі й валізу з п'ятдесятьма тисячами фунтів. Ця пані була фавориткою Елізабет, і я згодна, що це могло би бути доволі весело, але щойно я побачила в іншій справі ім'я Бетані Вейтс, то зразу визначилась. Я нечасто впираюся рогом, але коли впираюся, то вже ніхто мене не переборе. Елізабет супилася, але решта розуміли, що краще не сперечатись. Я тут, знаєте, не тільки заради чаю з печивом.

Звісно, я пам'ятаю Бетані Вейтс, і я читала статтю Майка Вегорна, яку він написав у «Кентському віснику» про її вбивство, тож я собі подумала: «Агов, Джойс, це видається підозрілим, а ще ти можеш познайомитися з Майком Вегорном».

Невже це так погано?

Я дивлюся Майка Вегорна в передачі «Південний Схід сьогодні», скільки себе пам'ятаю. Якщо десь на південному сході когось уб'ють або десь проводять благодійний ярмарок, там одразу з'явиться широко усміхнений Майк Вегорн. Хоча насправді в сюжетах про вбивства він не всміхається, і мені більше подобається його серйозне обличчя, тож коли де стається вбивство, в цьому принаймні є хоч така втіха. Він трохи схожий на Майкла Бубле, якби той був ближчий до мого віку.

Майк уже тридцять п'ять років веде «Південний Схід сьогодні», але приблизно що п'ять років йому до пари беруть нову ведучу. Тут на сцені з'являється Бетані Вейтс.

Бетані Вейтс була білявка з Півночі, і вона померла в машині, яка впала із Шекспірового стрімчака неподалік від Дувра (Це недалеко від траси А20. Я піддивилась, бо підозрюю, що зрештою ми туди поїдемо). Це сталося з десять років тому. Можна було б подумати, що це самогубство — стрімчак, машина і все таке, — якби не безліч інших деталей. Геть незадовго до трагедії в її машині бачили ще когось, а ще були ті загадкові телефонні повідомлення — тобто геть нічого не ясно, вода збаламучена. Тож поліція оголосила, що це вбивство, і, передивившись їхні матеріали, ми схильні погодитися.

Ця подія довго гриміла в тодішніх новинах. У Кенті нечасто щось трапляється, тож можете собі уявити. А ще тоді зняли присвячену Бетані програму, і я пам'ятаю, як Майк плакав, а Фіоні Клеменс довелось обійняти його в ефірі. На той час Фіону вже призначили новою співведучою.

Зараз Фіона Клеменс така знаменита, що люди й не пам'ятають, як вона починала в «Південному Сході сьогодні». Я спитала Майка, чи він дивиться її вікторину, «Невпинний годинник», але він сказав, що ні. Якщо це правда, то він такий один на всю країну. Пауліна — вона гримерка, ми до неї ще повернемося — каже, що він просто заздрить, але Майк стверджує, що взагалі не дивиться телебачення.

Буду відверта. Я сподівалась, що сьогодні пофліртую з Майком, що він скаже, як йому подобається моє намисто, я зашаріюся й хихотітиму, а Елізабет закотить очі.

Але боюся, що нічого такого не сталося.

«Звуку багато, дії мало», — як висловився Рон. Майк цмокнув мене в щоку й один раз легко торкнувся моєї долоні, і між нами наче пробіг струм, але я думаю, що це через ворсистий килим коло входу в ресторан і мій новий кардиган.

Він узяв у Рона інтерв'ю після обіду: вони роблять сюжет про життя на пенсії для денного випуску «Південного Сходу сьогодні». Це Елізабет запропонувала — вона змусила мене написати продюсерам. Якщо вам треба когось кудись заманити, попросіть Елізабет.

Мушу визнати, що Рон зіграв роль дуже непогано. Знає, як увімкнути харизму. Він поговорив про самотність, дружбу, безпеку, і я дуже пишаюся тим, як він відкрився. Видно, як на нього впливає Ібрагім. Лиш один раз Рона понесло й він заговорив про «Вест Гем», але Майк повернув його в колію.

А насправді нам із цього задуму хотілось отримати інформацію про Бетані Вейтс, і Майк, безперечно, був радий побалакати. Бувши вже добренько напідпитку, він переповів нам багато з того, що ми вже й так знали, але таки дуже розпалився.

Основні факти такі. Бетані розслідувала якесь колосальне шахрайство з ПДВ. Щось пов'язане з експортом та імпортом мобільних телефонів. На тій схемі хтось заробив мільйони.

За цим стояла жінка, на ім'я Гезер Гарбат. Вона працювала на одного місцевого бандюгу, що зветься Джеком Мейсоном, і нібито керувала

цією оборудкою від його імені. Пізніше Гезер сіла до в'язниці за шахрайство, а Джек Мейсон не сів. Пощастило.

Одного березневого вечора Бетані послала Майку текстове повідомлення, і Майк очікував побачити її свіжу й енергійну наступного ранку. Але для Бетані наступний ранок уже не настав.

Того вечора її бачили на виході з будинку — багатоквартирника — десь о десятій, і після того вона зникла на кілька годин невідомо куди. Потім знов показалася на записі з відеокамери коло Шекспірового стрімчака десь о третій ночі. З нею в машині була невстановлена особа.

Наступного разу машину бачили вже на дні коло стрімчака, побиту й зі слідами крові та з одягом Бетані, але без тіла. Мені це здалось підозрілим, але кажуть, що таке буває, особливо зважаючи на тамтешні припливи. Коли за наступний рік не знайшли ані сліду Бетані, ані активності на її банківському рахунку, суд постановив видати свідоцтво про її смерть. Знов-таки, це очікувано, але як же не спитати себе — де ж тоді тіло? Я не сказала цього вголос перед Майком, тому що Бетані Вейтс багато для нього значить.

Він таки дав нам одну нову деталь. Текстове повідомлення, що прислала йому Бетані. Вона виявила якісь нові важливі докази. Майк так ніколи й не дізнався, про що йшлося.

Очевидно, що головна підозрювана — Гезер Гарбат, зважаючи на всі докази, які зібрала проти неї Бетані, але поліція не змогла хоч якось пов'язати ту з її смертю. Як вони не намагались, але причетність Джека Мейсона теж довести не змогли. Доволі скоро Гезер Гарбат заgrimіла до в'язниці за шахрайство, тож усі зайнялись іншими справами й забули.

Але не Майк. На його думку, основні питання такі:

Про яку нову інформацію написала йому Бетані? У судових документах про це нема і згадки, але чи не зберегла вона її десь-інде? Чи не пов'яже ця інформація Джека Мейсона зі злочином? Він досі на волі. І дуже заможний.

Чому Бетані вийшла з дому о десятій годині того вечора? Хотіла з кимось зустрітись? Викрити когось? І чому вона добиралася до Шекспірового стрімчака аж чотири години? Певно, що десь зупинялась, але де? Зустрічалася з кимось?

І, звісно, останнє питання — хто був той пасажир у машині?

Усього цього достатньо для початку. Я бачила, що під кінець навіть Елізабет стало цікаво.

Після цього ми ще трохи випили. Пауліна з Роном розділили десерт, що для вас може звучати нормально, але я ніколи раніше не бачила, щоб Рон добровільно ділився з кимось їжею, не кажучи вже про пиріг банофі. Робимо собі помітку на майбутнє.

Ми й не схаменулись, як уже майже настала восьма! Алан був сам не свій, коли я повернулася. Під «сам не свій» я маю на увазі, що він скрутився бубликом на канапі й здійняв на мене брову, тим кажучи мені: «Чого я маю вечеряти аж у таку годину, ти, гуляко бродяча?». Ви ж знаєте, які вони, ці собаки. Але я принесла йому трохи стейка, тож він скоро заспівав іншої. Запхнув усе й не кліпнув. Алан може бути ким завгодно, але він точно не буддист.

Я гуглю Гезер Гарбат і слухаю міжнародне ВВС. Її важко гуглити, бо на світі ще є австралійська хокеїстка на ймення Гезер Гарбат, і більшість результатів пошуку стосуються саме її. Закінчилось тим, що я зацікавилася цією хокеїсткою і зафоловила її в інстаграмі. У неї троє гарнющіх діточок.

Гезер Гарбат досі у в'язниці (я зараз не про хокеїстку, але ви й так здогадались). Якщо точніше, то вона в Дарвельській в'язниці, що може обернутися на краще для всіх сторін. Бо ми, звісно, вже знаємо декого з Дарвельської в'язниці. Я написала Ібрагіму про свою ідею, яка йому дуже сподобається.

Зараз по міжнародному ВВС говорять про криптовалюти, тож я й про це почитаю. Біткоїн там серед них найзначніший. Звучить дуже цікаво, і якщо вірити цій передачі, то він саме в моді, але й ризик із ним високий. Щойно вони поговорили з хлопцем, який заробив на цьому мільйон ще до шістнадцятиріччя, і він цілковито той біткоїн підтримував.

Ми з Джеррі колись вклали трошки в преміумбонди, але це мій найбільший експеримент із грошима. Може, треба спробувати ще? Зробити щось інше? Бути кимось іншим? Але яка стартова точка? Хто я така?

Хто я така? Я Джойс Медоукрофт, і цього мені вистачить.

Ніч — це пора для питань без відповідей, а в мене нема часу на такі питання. Залишу їх Ібрагіму. Мені подобаються питання, на які можна відповісти.

Хто вбив Бетані Вейтс? Ось хороше питання.

6

У Куперс-Чейзі настав ранок. З вікна квартири Елізабет видно собачників на прогулянці й кількох запізнілих аматорів «Зумби 80+». У повітрі бринять дружні вітання, цвірінькання пташок і гудіння фургонів «Амазону».

— Чому ти весь час поглядаєш на телефон? — питає Богдан. Він сидить за шахівницею зі Стівеном, але Елізабет його відволікає.

— Мені приходять повідомлення, любий, — каже Елізабет. — У мене є друзі.

— Повідомлення тобі приходять тільки від Джойс, — говорить Богдан. — Або від мене. А ми обоє тут.

Стівен робить хід.

— Отак, друзяко.

— Це правда, — каже Джойс, відпиваючи з кружки. — Це йоркширський чай?

Елізабет знизує плечима в стилі «Та звідки ж я знаю?» і повертається до розкладених перед нею документів. Матеріали судового розгляду справи Гезер Гарбат. Доступні будь-якому громадянину, що готовий чекати приблизно три місяці. Або доступні за кілька годин, якщо цей громадянин — Елізабет. Вона мусить припинити дивитися на телефон. В останньому повідомленні було таке:

Ти не зможеш ігнорувати мене вічно, Елізабет. Нам багато про що треба поговорити.

Їй почали приходили повідомлення з погрозами від невідомого номера. Перше надійшло вчора, у ньому було написано:

Елізабет, я знаю, що ти зробила.

«Пф, а можна конкретніше?» — подумала тоді вона. Відтоді прийшло ще кілька. Хто надсилав ці повідомлення? І, що головніше, нащо? Але поки нема сенсу ними перейматись. Безперечно, згодом усе з'ясується, а тим часом треба розкрити вбивство Бетані Вейтс.

— Здається, таки йоркширський, — знов озивається Джойс. — Я майже впевнена. Ти ж мусиш знати?

Елізабет далі передивляється документи. Фінансові звіти, нудні й невіддатливі. Паперові сліди, згідно з якими примарні мобільні телефони виходять із порту Дувра, а тоді повертаються за кілька тижнів. Стоси на стосах заявок на відшкодування ПДВ. Мільйонні банкові виписки. Гроші, що зникають на офшорних рахунках, а тоді нічого. Бетані Вейтс усе це розкопала. Варто віддати їй належне.

— То й нехай, — каже Джойс. — Ти зайнята. Я подивлюся в шафці.

Елізабет киває. Цих паперів виявилось достатньо, щоб засудити Гезер Гарбат за шахрайство. Але чи містилась тут ще й зачіпка для того, щоб розгадати таємницю смерті Бетані Вейтс? Якщо й так, ніхто її досі не знайшов. Елізабет теж не вважала свої шанси високими, бо все це не її сфера. То що робити? Їй дещо спадає на думку.

— Так, це йоркширський, — гукає Джойс із кухні. — Так і знала.

Джойс наполягла, що мусить прийти в гості. І не важливо, як високо ти колись була в структурі МІ5 чи МІ6, не важливо, скільки разів у тебе стріляв снайпер, скільки разів ти зустрічалася з Королевою: щойно Джойс намірється щось зробити, спинити її неможливо. Елізабет діяла швидко.

Деменція Стівена прогресує, Елізабет розуміє це. Але що далі він вислизає від неї, то сильніше вона хоче його втримати. Він же не зможе зникнути, якщо вона дивитиметься на нього?

У присутності Богдана він завжди у своїй найкращій формі, тож Елізабет запросила Богдана, а тоді ризикнула із Джойс. Може, він буде в доброму стані. Може, цього вистачить, щоб підтримувати ілюзію ще кілька тижнів. Вона поголила Стівена й вимила його волосся. Він уже не бачить у цьому нічого незвичного. Елізабет дивиться на шахівницю.

Богдан підпирає підборіддя долонями й розмірковує над наступним кроком. Якийсь він не такий, як завжди.

— Ти змінив гель для душу, Богдане? — питає Елізабет.

— Не збивай хлопця з думки, — докоряє Стівен. — Я його тут загнав на слизьке.

— Я використав скраб для тіла без запаху, — каже Богдан. — Справді новий.

— Гм, — говорить Елізабет. — Це щось інше.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ